

ผมได้อ่านบทความของอาจารย์วิจารณ์ พานิช หัวเรื่อง "สะท้อนความคิดโดยคนไม่รู้จริง" อาจารย์ท่านถ่อมตน ผมมีมุมมองที่แตกต่างจากอาจารย์ จึงขอสะท้อนความคิดในเรื่องเดียวกัน มาเผยแพร่ ดังนี้

วันที่ ๗ ส.ค. ๕๖ ผมไปร่วมฟังการประชุม [DFC 3](#) ในกิจกรรม Learn & Share and Case Study ซึ่งวันนี้เป็นเรื่องการบริหารงานบุคคลเชิงยุทธศาสตร์ (Strategic Human Resource Management)

และเรื่องการบริหารความขัดแย้ง

(Conflict Management)

โดย ศ

.

นพ

.

ประสิทธิ์ วัฒนาภา เป็นวิทยากรตลอดวัน

ผมเพิ่งแล้วบอกตัวเองว่า อาจารย์หมอประสิทธิ์พูดแบบคนรู้จริง คือมีทั้งความรู้เชิงทฤษฎี (Explicit / Theoretical Knowledge) และความรู้ที่ได้จากการปฏิบัติหรือประสบการณ์

(Tacit / Practical Knowledge)

ตรงกันข้ามกับการที่ผมได้รับเชิญไปพูดเรื่องการศึกษาในที่ต่างๆ ผมพูดแบบคนไม่รู้จริง เพราะไม่มีประสบการณ์ตรง จึงไม่มีปัญญาปฏิบัติ

(Phronesis)

เรื่องนี้ในตัวผม

ทำให้คิดถึงว่าโลกนี้สังคมนี้มีมายาความหลงผิดอยู่ไม่น้อย อย่างที่เกี่ยวกับตัวผมโดยตรง ที่สมัยยังไม่แก่ มีความรู้มาก แต่คนไม่ค่อยยอมรับนับถือ เพราะยังไม่อาวุโส พอแก่ตัวเข้า อวูโสมาก แม้รู้ไม่จริง คนก็เชิญไปพูด

ตรงนั้นผมเองอาจเป็นตัวการให้เกิดความเข้าใจผิดนี้ โดยอ่านเรื่องแนวคิดใหม่ๆ ด้านการศึกษา และเรื่องอื่นๆ ที่ผมสนใจ แล้วสวมวิญญาณมนุษย์ในยุค Media 2.0

แลกเ

เปลี่ยนความรู้ความเข้าใจออกไปในโลกไซเบอร์ โดยย่าแล้วย้ำอีก ว่าที่เขียนนี้ไม่รับรองว่าถูกหรือผิด ที่แน่ๆ คือคงจะมีทั้งที่ถูกหรือใช้การได้ และที่ผิด เอาไปใช้แล้วไม่ได้ผล

ชีวิตที่พอเพียง : ๑๙๐๒. สะท้อนความคิดโดยคนไม่รู้จักจริง

เขียนโดย วิจารณ์ พานิช

วันพฤหัสบดีที่ 12 กันยายน 2013 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันพฤหัสบดีที่ 12 กันยายน 2013 เวลา 19:36 น.

ในงานเดียวกัน เมื่อวันที่ ๘ ส.ค. ๕๖ ผมไปฟังการบรรยายเรื่องการบริหารงานวิจัย โดย ศ.ดร. ศันสนีย์ ไขว้โรจน์ อธิการบดีฝ่ายวิจัยของมหาวิทยาลัยมหิดล ยิ่งยืนยันความไม่รู้จักจริงของผม คือเมื่อฟังแล้ว ผมรู้สึกว่าการบริหารงานวิจัยในมหาวิทยาลัยก้าวหน้าไปอย่างมากมาย มีการวางยุทธศาสตร์ใช้เงินรายได้ของมหาวิทยาลัย เอาไปชวนแหล่งทุน มาสนับสนุนการวิจัยร่วมกัน การมองภาพรวมของความเข้มแข็งของงานวิจัย แยกแยะตามคณะวิชา และตามสาขาวิชาการ แล้วหาทางสนับสนุนให้เหมาะสม

ผมได้เห็นภาพของการจัดการงานวิจัยในระดับมหาวิทยาลัย ที่เป็นการจัดการเชิงรุก และได้เรียนรู้ศาสตร์ด้านการจัดการงานวิจัยในมหาวิทยาลัยว่ามีความซับซ้อนและเกี่ยวข้องกับเรื่องต่างๆ กว้างขวางมาก

ทำให้ได้ความรู้ยืนยันการตัดสินใจไม่เขียนหนังสือ [การบริหารงานวิจัย แนวคิดจากประสบการณ์](#) ฉบับปรับปรุงใหม่ ตามคำชักชวนของ สกว. เมื่อประมาณ ๕ ปีมาแล้ว ว่า ผมตัดสินใจถูกแล้ว เพราะผมไม่มีประสบการณ์และความรู้เชิงทฤษฎี
ดีพอที่จะเขียนให้ทันสมัยได้เสียแล้ว

ผมเป็นคนแก่ที่เป็น “ผู้ไม่รู้จักจริง”

วิจารณ์ พานิช

๒๗ ส.ค. ๕๖

บันทึกนี้เขียนที่ [GotoKnow](#) โดย [Prof. Vicharn Panich](#)

เรียนอาจารย์วิจารณ์ ที่นับถือ

สิ่งที่อาจารย์เขียนเป็นประโยชน์และมีความหมายมากครับ ผมมาจากภาคปฏิบัติ รู้จริง เพราะทุกอย่างเรียนรู้จากการกระทำ แต่เป็นการเรียนรู้เฉพาะตัว ไม่สามารถนำไปถ่ายทอดและนำเสนอให้ผู้อื่นเห็นด้วยได้ หลังจากผมได้อ่านบทความของอาจารย์ที่อาจารย์นำมาเขียนจากการอ่านหนังสือดีๆ และนำมาตีความ ผมขอยืนยันว่าสิ่งที่อาจารย์ตีความนั้นถูกต้องและเข้าใจง่าย แสดงว่าอาจารย์เป็นผู้รู้จริงครับ ถ้าไม่รู้จริงอาจารย์คงไม่สามารถตีความและถ่ายทอดออกมาได้ บทความของอาจารย์ทำให้ผมมีความมั่นใจยิ่งขึ้นว่าสิ่งที่ผมเรียนรู้ จากการปฏิบัติเป็นสิ่งที่ถูกต้องเพราะตรงกับบทความที่อาจารย์ตีความจากทฤษฎีต่างๆ อาจารย์เรียนรู้จากการศึกษาทางทฤษฎี และมีความเข้าใจในสิ่งที่ควรจะเป็น อาจารย์สามารถเป็นโค้ชและที่ปรึกษาให้กับผู้ปฏิบัติที่ขาดทฤษฎีเช่นผมได้ครับ ผมเรียนตรงว่าอาจารย์เป็นผู้ที่ให้ความรู้และต่อยอดความคิดผมได้เป็นอย่างดีครับ ผมสามารถนำความรู้จากการอ่านบทความของอาจารย์ไปต่อยอดและนำไปใช้ในงานของผมได้เป็นอย่างดี การปฏิบัติมาจากการลองผิดลองถูกครับ

อาจารย์เก็บตัวและระวังตัวมากเกินไปจนไม่ยอมนำความรู้ของอาจารย์ไปสู่การปฏิบัติ ไม่ได้หมายความว่าอาจารย์ไม่รู้จริงครับ

อาจารย์ยังเป็นบุคคลที่มีคุณประโยชน์ต่อประเทศชาติได้อีกมากครับ อาจารย์สามารถนำความรู้และประสบการณ์ที่อาจารย์ได้รับสมัยอายุน้อยจนมาถึงปัจจุบัน มาช่วยให้การสนับสนุนคนรุ่นหลังได้ทำงานเพื่อประเทศชาติได้ครับ ผมจำได้ว่าเคยพบอาจารย์ครั้งหนึ่งในงานสัมมนา หรืองานประชุม อาจารย์เป็นหนึ่งในผู้อภิปราย ผมประทับใจและชื่นชมกับอาจารย์มาก หลังจากนั้นได้ไปแนะนำตัวกับอาจารย์ และขอให้อาจารย์ช่วยเป็นที่ปรึกษาในโครงการของ "ศูนย์บูรณาการพัฒนามนุษย์" แต่อาจารย์ปฏิเสธโดยอ้างว่าอาจารย์มีงานมากไม่มีเวลา และอายุมากแล้ว ร่างกายไม่ค่อยสมบูรณ์

ผมเชื่อว่าถ้าผมได้รับความกรุณาจากอาจารย์เป็นที่ปรึกษาและให้การสนับสนุน ผมจะสามารถทำงานเพื่อสังคมที่ทุกคนต่างพูดกันว่าเป็นงานยาก ได้ดีมีประสิทธิภาพมากขึ้น งานที่ผมทำเป็นงานที่ผมคิดถึงคนรุ่นหลัง เป็นงานที่คน 3 รุ่น ต้องทำร่วมกัน โครงการนี้เป็นโครงการที่จะเห็นผลในรุ่นของลูกคนที่มีความอายุ 25 ปี ในปัจจุบัน (ผมจะส่งรายละเอียดโครงการมูลนิธิศูนย์บูรณาการพัฒนามนุษย์ ไปให้อาจารย์ทาง e-mail ของอาจารย์ และหวังว่าจะได้รับการพิจารณา)

ด้วยความนับถืออย่างสูง

ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท

12 กันยายน 2556

ชีวิตที่พอเพียง : ๑๙๐๒. สะท้อนความคิดโดยคนไม่รู้จริง

เขียนโดย วิจารย์ พานิช

วันพฤหัสบดีที่ 12 กันยายน 2013 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันพฤหัสบดีที่ 12 กันยายน 2013 เวลา 19:36 น.
